

דריהבית

גיליון 36
אדר ב'
תשפ"ב

רעיון מבריק!

מהצד השני של השולחן:
מראיינות פותחות את הקלפים.
כל מה שכדאי לך לדעת
לפני ראיון עבודה

כתבה עיתונאית

לדבר בלי מילים

מה שלא מדברים עליו בקול,
אבל מצפים שחבנינו:
לומדים להקשיב לשדרים
התת קרקעיים בבית ובעבודה

הבית העסק הנבחר

משא למסע

שינוי כיוון
בעיצומה של סדנת אגיייל,
ושתיקה שאומרת הכל

באה לשדה

מה תגידי לו

שני צדדים
למטבע השתיקה.
ורגע אחד של בחירה

סיפור חודשי

לדבר בלי מילים*

מה שלא מדברים עליו בקול, אבל מצפים שתביני: לומדים להקשיב לשדרים התת קרקעיים בבית ובעבודה

הבית העסק הנבחר

13

ראיון מבריק!

מהצד השני של השולחן: מראיינות פותחות את הקלפים. כל מה שכדאי לך לדעת לפני ראיון עבודה

כתבה עיתונאית

מה תגידי לוי*

שני צדדים למטבע השתיקה. ורגע אחד של בחירה

סיפור חודשי

עבודה שבלב*
עולם התעסוקה מזוית שונה

הבית העסק הנבחר*
יעל זלץ

סיפור חודשי*
רחלי נוסבוים

מי גנב את העוגיות מהקופסא?*
חוי הימלמן

באה לשדה*
אסתר רוזנטל

מועדפים*
מתוך מרחב פעילות השמורה

[20] **רגע ביום**
נ. ארי

[22] **סלפי**
בתיה יונה

[04] **די"ש | דף שמורה**
לאה ראם

[06] **דפדפת**
תמר הדר

[07] **דף חדש**
אביגיל פראגר

[09] **תתחדשי****
חני מייערס

[11] **מבית ומחוץ**
שושי ברוידא

[13] **ראיון מבריק****
אסתי כץ

[16] **בית ועד**
מדור הלכה

[18] **אור בקצה המנהרה**
רוחי ליכטנשטיין

סיפור קצר בהמשכים*
מרים הימלפרב

* במהדורה המודפסת בלבד
** תוכן חלקי מתוך המהדורה המודפסת

כשוט לשתוק. האם זה פשוט? לפעמים זה כל כך מורכב. לנו כנשים, על תשעת הקבין המבורכים בהם חנן אותנו ה' לצורך מילוי תפקידנו, האתגר בולט במיוחד. שטף הדיבור האוטומטי שלנו, דורש מאיתנו ללא הרף התבוננות ועבודה וחיפוש האיזון העדין והמדויק, מה לדבר ומתי לדבר, ומתי נכון יותר לעבור למצב "השתקה".

פורים בפתח ומבין דפי המגילה מאירות אלינו הנהגותיה המלכותיות של אסתר, אחת מגדולות האומה. לאילו תעצומות נפש נדרשה כדי לעמוד מול מלך אדיר ששלט בכיפה, מול לחצים יומיומיים של סביבה סוחפת וזרה- ופשוט לשתוק ולא להוציא מילה שלא במקומה.

נדמה שאין נושא יותר "חם", שוקק ויומיומי בשמורה מניסיונות בתחום הדיבור. עם מי לדבר, איך לדבר, בעל פה ובכתב, בקבוצה ובאחד על אחד, עם קולגות משלל ציבורים ואפילו עם חברות שנראות ממש כמונו.

המיזם החדש מבית שמורה - לימוד משותף של הלכות שמירת הלשון בהנגשה נוחה ומיוחדת לעילוי נשמת אפרים נחום ב"ר חיים זאב ז"ל, מעניק לכולנו הזדמנות "להעלות את הנושא לכותרות הפנימיות" ולזכות גם אנחנו באימון השריר החיוני הזה, לתפוס בפלך השתיקה היכן שצריך ולהתעטר גם אנחנו בכתר של מלכות והבלגה.

בתפילה "שיהיו כל מעשינו ודיבורינו לשם שמיים!" (מתוך תפילת הח"ח).

קריאה נעימה

ופורים שמח ומלא ישועות!

יתקבלו כל אמרי פינו לרצון!

המערכת

הפקה ועריכה:

'שמורה' -

קהילת העובדות החרדיות

עורכת:

אביגיל פראגר

עורכת גרפית

עיצוב ועימוד:

ברכי גוזי

עיצוב שער:

שרה פוגל

איורים כתבה:

אתי פורוש

צילומים:

,Depositphotos

,Shutterstock

pexels,unsplash

תגובות, שיתופים,

בקשות והצעות

ניתן לשלוח לכתובת:

magazine@shmura.org

משרדים: 025474373

סוף דבר הכל נשמע

מופרכת שיש. בעיני הוא היה ילד של הכי עבודת ה' 'בנסתר' ששייך... ילד של ביקוש אמת לעצמו, בלי שום הוראה לאחר והפניית זרקור ציבורי בשום אופן.

וכמו בכל שניה מחיינו, גם כאן יושב בשמים ישחק למו, ונאלצתי בעקבות הנסיבות לשתף את כולכן... יחד אתכן גיששתי באפלה, יחד איתכן האיר הברק משמים ומתוך הסערה ראינו מחזה אלוקים - נשמה גבוהה הזוכה לשמירה מופלאה ועל טבעית מבורא עולם...

ויחד אתכן, וגם בלעדיכן... אני ממשיכה לחפש נתיבות...

מכל מקום, הסיפור כסיפור התפרסם - והתמיכה כתמיכה - היתה. היתה ועודנה...

אבל לא כל הסיפורים כאלה.

יש כל כך הרבה אירועים בחיי הפרט הנותרים חבויים מעין כל. לפעמים זה מבחירה, לפעמים זה מכורח הנסיבות - אבל השורה התחתונה בעינה עומדת: מתמודדת בודדת...

ולהן, לאותן אלו 'מוסתרות' אני רוצה להקדיש את הטור הזה. להקדיש באהבה ובהערכה ענקית לאותן 'אסתריות' מופלאות שמסתובבות כמו מלכות ביננו, ולא מגידות.

לא תמיד מדובר בדרמה של הרבה מערכות... לפעמים זה מצב קצת מעיק, או משהו לא גדול אבל מציק. או דיבור שמבקש לצאת - ואת יודעת בגבורה - להשתיק. לפעמים את מבקשת לצעוק את הלב... ובכל זאת - את לא עושה את זה...

דווקא בגלל החוויה הכואבת והמטלטלת שעברה עלינו, דוקא לכן, התעוררתי להרגיש הרבה יותר כמה כח נותן החיבוק הענק שהסביבה מחבקת. אני משחזרת את הרגעים הקשים, את הפחד, הדאגה, הבהלה, הכאב, הצער, הגעגוע... וקשה לי לחשוב על צעידה במסלול הזה ללא תמיכת היקרות שסביבי. ואז, אני נזכרת בהן. בכל אותן חברות שלחשו על אזני סודות, וחשפו טפח מצפונות ליבן, ופתחו בפני עולם של קושי וסבל אישי. חבוי.

איני יודעת האם זאת מתנתו של הכאב להרגיש יותר את השני, או שמא הארת אלוקים שזכיתי לה כמתנת חינם, אבל פתאום חשתי בעומק נשגב הרבה יותר - את גדלותן של הסובלות בדומיה.

אני משחזרת ורואה שלאורך השנים, והרבה יותר בשנים האחרונות, מזמן שהשמורה פתחה שעריה לי ולחברות הקהילה, אני נחשפת להרבה, יותר מידי 'הרבה', סיפורים סמויים.

זו יכולה להיות כל אחת מאיתנו. אני, את, המזכירה במשרד או ראש הצוות, האדריכלית שלך או השכנה ההייטקיסטית המצליחנית - אין מי שחסינה בפני הכניסה ל'נווה התלאה'.

יש אסונות של פרהסיה - כאלו שהמציאות לא נותנת ברירה אלא להיחשף. אני מעידה בזאת, שלו מאן דהוא היה אומר לי לפני שלושה חודשים שיבוא יום ואני אספר על אפרים יקירי מנחתו עדן, בשמורה, הייתי חושבת שזאת התחזית הכי

ואז, אין מי שימחא כפיים, ואין מי שיבוא לנחם או לעודד.
את מרגישה כמעט... לבד.

רוצה לספר לך על 'אסתר' אחת. אחת מני רבות. אמנם לא 'מרדכי ציווה עליה אשר לא תגיד' - אבל הנסיבות ורבניה אשר שקלו את הצדדים לעומק העניין של תועלת מול נזק, הורו גם הורו: בפני מי לומר ובעיקר - בפני מי לא לומר. והיא מצייתת בדומיה ומקבלת בהכנעה ובהשלמה ובאהבה את דין שמים.

רוב הסובבים אותה לא מעלים בקצה דעתם עד כמה עמוקה תהום הסבל. חלקם נדים בראשם, חלקם מבקרים, חלקם כועסים. והיא? חלק ה' הוא נחלתה. אוחזת בפלך שתיקתה.

בדיוק כשניגשתי לכתוב את הד"ש הזה, היא התקשרה. היא היתה נרגשת מאד וספרה את חוויית השבוע האחרון. מדובר היה באירוע כואב במיוחד שעל פניו נראה היה שאילו רק תפתח את פיה ותדבר מילה או שתיים, תבוא עליה הקלה גדולה. ולא, היא לא סטתה מההוראות שקיבלה, הרכינה ראש. בדומיה.

ואז... אז הגיע ההצפה.

רשות הדיבור לחברתנו:

"אני לא יודעת מה קרה מאז הסיפור ההוא, אבל אני מרגישה שזרמות לי דרישות שלום מדהימות מהקב"ה מכל הכיוונים. ראשית, באותו יום מתקשרת אלי בת משפחה ומציעה לנו נופש משפחתי מושלם 'הכל כלול' - משהו שלא יכולתי אפילו

לא לחלום עליו. לא ידעתי מאיפה אני לוקחת את השקל הראשון לעשות את הפסח - ופתאום העירייה מחזירה לי איזה חוב ישן בגובה משכורת וחצי, כמה אנשים מוסרים לי דרישות שלום מאד מחזקות בנוגע לבעיה ההיא... ומישהו אחר מודיע לי בערב על עיכוב כלשהו שהשתחרר בהפתעה... בקיצור גשם של מתנות טובות שמורעף עלי משמים. אני מסוחררת מרוב טובה שנופלת עלי מאז הרגע ההוא ששתקתי..."

אז חוץ מלהגיד לעצמי ולהזכיר לכולנו על קיומו של 'עולם הדממה' הסמוי, הקורא לכולנו להטות אוזן ובעיקר לב, לחדד רגישות ולהעצים את החמלה - גם בלי סימון אדום של דם ודמעות-

רציתי גם להגיד לכל הלא מגידות באשר הן, ש'סוף דבר הכל נשמע'. ה' הטוב בשמים אוסף לבית גנזיו כל קריאה וכל שתיקה, כל דמעה שהיא בעין או בלב, כל צער וכל כאב. לא תמיד הסביבה היא זאת היכולה לרפא שברים, אבל איך אמרו לי שוב ושוב ושוב ושוב אלפים לאחרונה: **המקום ינחם...**

לפעמים את
מבקשת
לצעוק את
הלב... ובכל
זאת - את
לא עושה
את זה...
ואז, אין מי
שימחא
כפיים

ואחר הדברים האלה, ברשותך עוד מספר מילים,

הנכתבות מתמצית ליבי:

אם את מזהה עצמך בתור אחת כזאת, הסובלת בדומיה ובכאב. ולעצמך.

אנא, עשי הכל כדי לא להישאר איתו לבד.

שְׁתִּיקָה כְּהוֹדָעָה

הֵם חֲקֵרוּ, שָׁאֲלוּ שְׁאֵלוֹת,
כְּעֶסוּ מוֹל עֵינֵי הַכְּלוֹת,
וְאֲנִי לֹא עֲנִיתִי דְבָר.

סָנְנוּ "מוֹזְרָה לְהַחְרִיד"
וְהִמְשִׁיכוּ לְבַדֵּק, לְהַטְרִיד,
אֲךָ אֲנִי לֹא עֲנִיתִי דְבָר.

לְגַלְגּוּ, עֲקְמוּ אֶת אַפָּם,
בְּנִיד רֹאשׁ, בְּחִיזָה מְשֻׁפָּם,
וְאֲנִי - לֹא עֲנִיתִי דְבָר.

צָחֲקוּ, לֹא הִבִּינוּ כִּיצַד,
כִּי עָמְדוּ, גָּחְכוּ מִן הַצַּד,
כִּי אֲנִי לֹא עֲנִיתִי דְבָר.

תָּמְהוּ, הִזְעִיפוּ פְּנֵים,
וְאֲנִי - רְגוּעָה מִבְּכֵנִים,
אֲזִי לֹא עֲנִיתִי דְבָר.

הַשְׁתִּיקָה בְּעֵדֵי אֶז תִּסְגֹּר,
הָאֲמַת לֹא צָרִיכָה סְגוֹר.
אֲזִי לֹא עֲנִיתִי דְבָר...!

כשמעלים על נס את ה'אין מגדת' אין הכוונה להסתרה שבתוך ההסתרה...

נכון, יש דברים שראוי לא לחשוף אותם בהזדמנויות שונות, ולפעמים אפילו מרוב רובו של עולם. אבל בשום אופן וללא שום יוצא מן הכלל: לעולם אסור לבת ישראל לסבול בשקט - ואין לה שותף או שותפה.

חשוב לחשוב את מי לשתף, והרבה תפילות צריך כדי לזכות לעשות את זה עם האדם הנכון.

אבל לעולם, לעולם לא להגיע למצב של "סבל יחיד עשי לך"...

עיון בסיפור המגילה מחדד לנו את כח השתיקה כמנוע עצום להשפעת השפעה בעולם "בשכר צניעות שהיתה בה ברחל זכתה ויצא ממנה שאול, ובשכר צניעות שהיה בו בשאול זכה ויצאת ממנו אסתר" (מגילה י"ג ב') ההסתרה, האיפוק וכח השתיקה - יש בהם כדי להביא גאולה לעולם!

ימי הפורים הם ימים בהם ההסתר מתגלה, ואין לי אלא לאחל לכולנו שנזכה עוד בימי אדר זה לימים של גילוי שכינה אמיתי, ימים של 'באור פניך יהלכון', ימים של גאולה שלמה לכל אחת ממצוקתה האישית (ולמי אין?) ולעם ישראל כולו: אורה ושמחה וששון ויקר!

חודש טוב,

לאה

תופסת פלך שתיקה

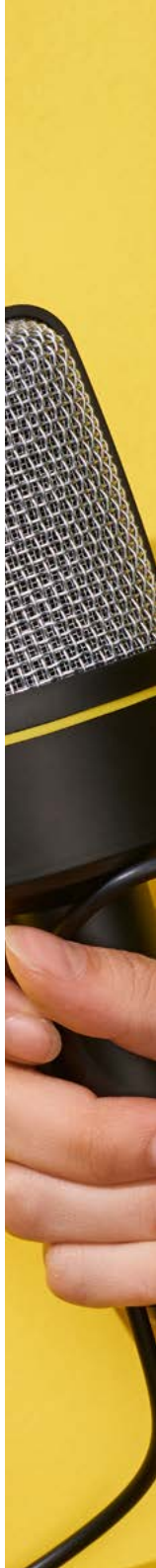
נכנעת ולוקחת בסוף דף חדש מהמדפסת. הילדים עוקבים אחרי החיפוש העצבניים שלי, אחוזי סקרנות לדעת מה סוף סוף אני רוצה, וכעת הם מתאספים סביבי ולוטשים עיניים לראות איזה מסר קריטי מנסה לבקוע ממני לאומה. וכך אני משרבטת באותיות ענק רועדות, אולי מרוב זעם ואולי מהתרגשות מגודל השעה: "תכנסו כבר להתקלח!! וחוף מזה המוצץ מתחת לספה".

כבר שבוע הרמקול שלי שובת. שני מיתרים דקיקים שיצאו להפסקה, מאיינים ברגע חלק ניכר מהנוכחות שלי. נעשיתי שקופה יותר. המוני המילים שמתרוצצות בי, נשארות ביני לביני, נחבטות בקירות בלי למצוא להן פתח מילוט ושוקעות חזרה בקול דממה דקה. לא ידעתי בכלל כמה אני אומרת כל הזמן, כמה נוצות בלי סוף אני מפריחה לחלל האוויר בלי לשקול את קיומן, בלי שבריר של מחשבה. באופן מדהים נראה שהעולם ממשיך לדרכו בלי להתמוטט, כולם מסתדרים די טוב גם בלי ליווי הרקע המתמיד שלי הרווי בעצות, הנחיות, הוראות ורעיונות. מפתיע אותי נורא לגלות שכאשר אני לא משלימה משפטים של אנשים, הם מצליחים בכל מקרה לסיים אותם לבד. מתנסה במאמץ רב בחוויה של הקשבה לסיפור של ילד מהגן, בלי להגיב אף תגובה חינוכית, בלי לקטוע בשום שאלות סקרניות של הסבר והבנה, ובלי לסכם בסוף מה למדנו מזה לפעם הבאה. הם בסדר עם זה, דוקא, פשוט באים, פורקים אצלי והולכים, החיוך וההנהון בראש מספיקים להם ממש. תני לנו

חודש אדר מתחיל בסימן אין אסתר מגדת. גם בבית שלי המלכה לא אומרת שום דבר. היא רק יושבת על הספה לעת ערב, מתצפתת על הילדים המחוללים ככל העולה על רוחם ושותקת. רק שפתיה נעות וקולה לא יישמע, גם את הידיים היא מנסה להניף לכאן ולכאן כמו שוטר תנועה. הילדים בוחרים לפרש את שפת הסימנים איך שהם רוצים, או לראות בה ליווי אומנותי בלבד לסיטואציה. אני לא מעכלת את המצב. אמא בלי קול בשעה שבע בערב היא סוג של דבר והיפוכו, כמו חייל בחזית נטול כלי נשק. מתי הקדשתי חשיבות לכלי החיוני הזה, המאפשר לי להעביר מיידית כל מחשבה החולפת במוחי אל חלל הבית? אף פעם לא הודיתי על הרמקול הזה המותקן בגרוני, המריץ פה את כולם שלב אחרי שלב ומאפשר לי להזיז את הציבור מיום גועש של פעילות אלי המיטות הממתונות.

בתזזית של שעת השכבה לחוצה אני מנסה לאתר רעיונות תקשורת יצירתיים. איפה יש עט בבית הזה? אני בטוחה במאה אחוז שאמור להיות עט. אפילו עשרים, קופסה שלמה שקניתי רק בשביל רגעים נוראיים כאלה שחייבים. ברגע האמת מסתפקת גם בלורד כתום מגמגם ובמודעת פרסומת שאני תולשת במחי יד מהעלון המונח על השולחן. לא, אי אפשר לכתוב פה בצד ועוד בכתב עבה של לורד. זה משהו נורא הגרפיקה של היום, שמשאירה שוליים צרים כל כך בירכתי כל מודעה. למה לא תעצבו לפחות את הנעליים על רקע לבן? אין קצת רחמים על הציבור? בלית ברירה

אוזניים אמא, את יכולה לשמור לעצמך בלב את המילים. אחרי התסכול הראשוני, חוסר האונים והמאבק הנואש לנצח את המגבלה, אני מגלה שהולך ונוצר סביבי עיגול שקט של השלמה. מרחב חדש של הסכמה. יותר רצונות של אחרים מצליחים להתקיים לידי בלי להיתקל בהתנגדות. אני מגלה שמאד מעייף להתנגד בלחישה כואבת, כמעט בלתי אפשרי להסביר ולהכביר מילים, זה פשוט לא כדאי.

מחליטה לבדוק מה קורה אם לא אעמוד שם על המשמר כל הזמן עם אלף נאומים ונימוקים. מרותקת לגלות ששום דבר לא מתפרק, אלא נולדים דברים חדשים במרחב הפנוי שהשארתי, ויש בהם חן מיוחד שלא הפריעו לו לרקום עור וגידים. אף פעם לא חשבתי שדיבור זה שליטה, עד שאיבדתי על זה את השליטה. מתרגלת את הכניעה, והיא לא כל כך גרועה.

יום ועוד יום עוברים עלי. אני מתגעגעת לתשעת הקבין שלי, לא לחינם נתנו לי אותם, יש הרבה ברכה בשימוש שאוכל לעשות בהם. בכל זאת הם חיוניים. יש המון דברים שאני באמת רוצה לומר ולעזור. יש הרבה דברים אמיתיים שאני רוצה להגיד ולהטמיע בילדים. אני בודקת פס הקול השקט שלי, מחפשת מה אני אומרת להם שם כל היום כשיש לי יכולת. מה הם מפספסים. איזה מילים עוברות בלי הרף בקווי התקשורת ממני אליהם. מה אני צורבת שם בדיסק, מה יהדהד להם ממני כל החיים. עוצרת על עוד רגע כזה בו אני מנסה נואשות להפיק

מעצמי נואשות לחישה צרודה. הילד כורה את אזנו ממרחק מילימטרי, אני מתאמצת כי דחוף לי שיסגור כבר את הקוטג', ואז תופסת את עצמי ומתחרטת בשנייה האחרונה. תראי איזה רגע היסטורי קורה פה! איזו הזדמנות נדירה. יש פה רגע שהילד קשוב אלי כל כולו, צמא לשמוע מילה של אמא. מי יודע אם הקול הזה יחזור אי פעם, אולי זו המילה האחרונה? מה פתאום שאבזבז אותה על קוטג'?" תמיד

תישאר יהודי!" אני מצליחה לצרוד בסוף אל אוזנו הכרויה, ושנינו פורצים בצחוק גדול (שיש בו מצידו גם בהלה). לא, הכל בסדר איתי, ילד, אל תדאג. ובכל זאת לא היתה זו בדיחה.

שבועיים ארוכים מנשוא עוברים לאט, ובסופם מתחילים המיתרים לנגן מחדש בחסד וברחמים. אני לומדת לדבר מחדש, אבא, אמא, כל יום מצליחה עוד כמה מילים. הזהב היקר מפז הזה מתחיל לנזול אצלי בבית שוב במהירות גבוהה,

תסגרי את הדלת, תרים את התיק מהרצפה. תופסת את עצמי שוב באמצע נאום של 120 קמ"ש לדקה מול מבטים נעולים. חווה שוב מחדש את התסכול למה אמרתי ולא מקיימים. נעצרת באמצע עצה שאף אחד לא ביקש, בולעת טעם מר אחרי התערבות שלא במקומה. מחבקת רגע של חוסר הסתגלות ומתגעגעת רגע נורא. לא לחולי, אלא לעוצמה האדירה שבשתיקה. איזו מתוקה.

פשוט באים, כורקים אצלי והולכים

השקל - מחצית השמחה - שלמה!

פורים כיום שנתנה בו תורה."

ואכן, ביום הפורים יש עניין מיוחד ללמוד תורה ובכוחה לבטל את כוחו של עמלק. ואילו החיד"א כותב, שאילו היו עוסקים בתורה כראוי ביום פורים - בוודאי היו נגאלים.

שאל פעם מישהו את **הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, אשר היארציט שלו חל ב"ט אדר ב'** "אם כל היהודים

יעסקו בתורה, כשאיפתך, איך העולם יתקיים?"

"ואם כדברך" - ענה לו רבי יוסף חיים - "אם כולם יהיו עשירים, מי ידאג לספק להם את כל צרכיהם? מי ישרת אותם בביתם? מי יחרוש? מי יקצור? ומשום מה לא ראינו שהשואפים להיות עשירים מוטרדים מכך... הלוואי שהחשש שלך יתממש וכולם יהיו לומדי תורה, ואז נזכה לכל הטוב והאושר המובטחים לבני תורה."

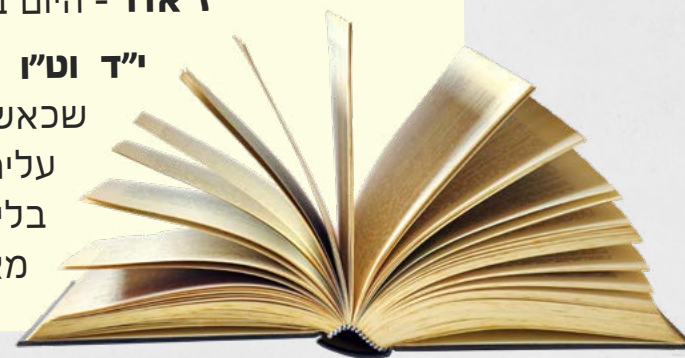
סגולה מיוחדת לומר את פרק כ"ב בתהילים, הפרק אותו חיברה אסתר המלכה בעומדה לפני אחשוורוש.

מזל חודש אדר הינו דגים, בתקופה זו הדגים מתרבים בנהרות ובאגמים. עם ישראל נמשלו לדגים החיים במים, ואין מים אלא תורה. מכיון שכך, בחודש זה מתחיל גם מזלם של ישראל לעלות. איך הזיידע שלי היה נוהג לומר - "כשעושים באדר עיסקה, אז העיסקה טובה"... וידוע שכל מי שיש לו דין עם גוי, כדאי לו לדחותו לחודש אדר...

א' אדר - בזמן בית המקדש הצטוו עמ"י לתרום ב-א' אדר את מחצית השקל, תרומה לקורבנות הציבור. גם בימינו נותנים זכר למחצית השקל החל מר"ח אדר, יש הנוהגים לתת זאת ביום תענית אסתר.

ז' אדר - היום בו נולד ונפטר משה רבינו.

י"ד וט"ו אדר - חג הפורים. מובא שכאשר ראו עמ"י שהקב"ה משגיח עליהם גם בגלות, נתקע אהבתו בליבם וקיבלו שוב את התורה - מאהבה. ומשום כך "גדול יום

אילה זכאון... (ואילה אור שמח...)

הוא נימק בכך שהמגזר החרדי לא מקבל את מי ששונה ממנו, לא תמיד יש תמיכה מהמשפחה או מהקהילה וממילא הדבר גורם תחושת דיכאון ולאובדנות.

הציע לו חה"כ גפני לסור עמו לישיבת "אור שמח", שם ישבו ולמדו פסיכס מדהים של בחורים מכל קצוות תבל, ועסקו בדבר אחד- לימוד התורה בעיניים בורקות משמחה ובתחושת בטחון ושייכות.

השיב לו חה"כ גפני ואמר- האם יש לך מושג כמה מהיושבים כאן נדחו ממשפחתם ומהקהילה שהשתייכו אליה בשל בחירתם בחיי תורה? והנה, אין כאן אפילו אחוז אחד של התאבדות...

אין ספק שהנתק מההשתייכות הטבעית משפיע מאד על החוויה, אך אין זו הסיבה העיקרית לדיכאון אצל היורדים, כפי שהיא לא מהווה את השמחה אצל השבים. זו שמחה של חיים עם משמעות, תכלית וסיפוק.

השמחה והאמונה מגיעים ב-2 הצעות הגשה, רובד בסיסי ורובד מעמיק יותר. אם כלה ביום חופתה תשתף שהיא שמחה כי "הכל בסדר... אין בעיות מיוחדות"...

נחשוב שהיא מוזרה. הי, השמחה שלך אמורה להרקיע שחקים, לא להישאר ברובד של-"הכל בסדר אז גם אני בסדר". גם האמונה יכולה להיות ברובד בסיסי של-"בטח שאני מאמין, כך חונכתי". לבין אמונה כזו יוקדת ומשלהבת שנוכחת מאד בחיים שלי ומלווה אותי בנאמנות בכל מצב. ואגלה לכם סוד מיוחד- יש קוים מקבילים בין השמחה והאמונה, וככל שנעמיק באחד מהם הוא ישפיע גם על חברו! זהו פטנט מעולה המסייע להעמיק את הכוחות המדהימים הללו בנפשינו.

פעם פנה ראש אגודת הלל לחבר הכנסת גפני והאשים את החרדים בעובדה שאחוז גבוה מבין החוזרים בשאלה סובל מדיכאון ומנטיות אובדניות.

לתגובות: c7613795@gmail.com

להגיד או לשתוק

היום, כשאני מריצה את הפס לאחור, אני יודעת שכאשר יהודי נמצא על אותה נקודה עדינה בה הוא יכול לגדול, ממנה הוא יכול להמריא לרובד אחר של עבודת השם- אז הקב"ה דואג לשליחים שיטשטשו את הקולות ויעמעמו את המראות, שיעבירו אותו מבדקי בהירות עד שיזדקק אצלו הרצון האמיתי.

לא קל לראות בתוך הסרט הרץ שהעולם מראה לך את הנקודה הפנימית, את התמונה המדויקת, הנכונה לך ברגע זה, במציאות החיים, בקריאת המצפון שלך- ועל זה לבסס בחירה.

הרי יש בדרך אנשים טובים. טובים באמת.

טובים אבל עם טעות קטנה, בלתי נראית.

הם לא שומעים אותך. הם שומעים את עצמם.

כשהם מקשיבים לך, הם מעבירים את המידע דרך הפילטר הפרטי של מה שעובד או לא עובד, נכון או לא נכון-במערכת הבחירות שלהם.

התשובה שהם נותנים לך- היא התשובה שהם נותנים לעצמם, היא לא קשורה אלייך.

הכח להקשיב, הוא הכח של אדם להניח את עצמו רגע בצד ולשמע באמת את עולמו של הדובר.

המפגש עם כח הדיבור, עולה שוב ושוב. כמה לומר, למי, באיזה אופן. בכל נקודות ההשקה עם העולם- באות המילים. יצירות הדמיון והמחשבה, מתנת הבורא לנו- בני האדם- שנוכל לדעת ולגעת זה בעולמו של זה. להצמיח ולצמוח יחד ולחוד.

אולי צידה השני של המטבע מעסיק עוד יותר. השתיקה.

אותו כח נשגב שמדברים עליו כל כך הרבה.

כשהתלבטתי בעבר על סוגיות הקשורות בעולם המקצועי שלי, שיתפתי חברה טובה. שטחתי בפניה לאט ובחשש בהתלבטויות שהיו עדיין בוסריות מאד.

חברתי בהתה בי כלא מבינה, אחר כך אמרה לי שאני מגזימה, שהכל בסדר אצלי ושלמעלה מכך- ההתנהלות שלי היא ללא רבב! אני מביאה בשורה, ואפילו מתנה לעולם התרבות החרדי.

"בקיצור, שושי" היא סיימה "בזמן שאת מדברת איתי, יכולת ליצור עוד ריקוד, לכי לעבוד, הכל טוב."

הכל טוב.

התבלבלתי. זו חברה טובה שחותרת קדימה ועובדת על עצמה. אולי באמת אני צריכה לערוך חשבון על חשבון הנפש שלי ולראות איך רואים את הדברים דרך העיניים שלה.

אם אני מספרת לך איפה הלב שלי נחצה לשנים, אל תספרי לי על הלב השלם שלך. אל תנחמי אותי שהכל בסדר איתי רק משום שככה זה אצלך. אצלי - את מבינה- הדברים מעבירים רטט עמוק של ספק, הם מדירים שינה, הם מעוררים לשאלות ולחיפוש.

תקשיבי לי כי אולי אני בדרך ללמוד על עצמי משהו חדש. אולי אני בדרך לגדול, ואני צריכה שיחזיקו לי את היד.

את לא חייבת להבין, את לא חייבת להסכים, את לא צריכה לתת לי תשובות. אם לא יהיו לך מילים, זה בסדר, כל מה שאני צריכה זה לב מאזין באמת.

ומילה עלי, הדוברת.

כי גם לי יש מה ללמוד פה. לא רק לך.

אני הדוברת שמבקשת אוזן קשבת לשטוח בפניה את הלבטים שלי, אולי יש מקום להשהות לרגע את הדיבור הזה.

כשאני עוברת משהו עמוק, כשיש בתוכי קריאת כיוון עדינה, אני צריכה לדעת שזה אוצר ששווה זהב. קו פרטי שפתח איתי בורא כל העולמות ואדון כל הצעדים שאעשה. הוא מבקש ממני משהו עכשיו.

אולי לא כדאי למוסס כל כך מהר את החוויה, לפרוט אותה למילים, להגיד אותה. אולי מוטב לשמור אותה קרוב ואישי,

להאזין עוד ללב, גם הוא מתפענח לאט.

”אין אסתר מגדת.”

שמעתי מראש הישיבה שלנו שאומר לבחורים שאם הם רוצים לגדול, שיבחרו ענין אחד שעליו אינם מדברים עם איש. ענין שהוא שלהם בלבד. ענין שמשתבח כמו קפסולה בין חדרי הלב שלהם, הרחק מעין רואים. מרשתות, מאלחוטניים וניידים, ממילים מתגלגלות, מאזניים קשובות.

פנימיות היא מקום בטוח אליו הקב"ה יכול להיכנס.

וכשהוא הניח לנו ביום יום של משרד והווי וידידות ועבודה וסנדוויצ'ים וקפה ושעות נוספות ועולמות נושקים-חברות ושותפות לשיחה, הוא לא מבקש להג חסר תכלית הוא מבקש ידידות מגדלת, חברות אמת.

וכשהרגע לשתף מגיע, הוא מבקש שנבחר בזהירות ובשיקול דעת אדם אחד נכון וקשוב

באמת. אדם שיודע היכן נמתח קו הגבול בין אדם לחברו, איפה הוא נגמר ואני מתחילה.

שנזכה שהשיח זו עם זו יהיה תמיד רגיש ומדויק, שיח שתכליתו להעניק ולגדל את עצמנו ואת סביבתנו "לעבדך באמת וביראה ובאהבה".

אם לא יהיו
לך מילים,
זה בסדר,
כל מה
שאני
צריכה זה
לב מאזין
באמת.

טעימה
מהכתבה
המלאה

ראיון מבריק

— אסתי כץ | איור: אתי פורוש —

יש לנו מספר שאלות: בכמה ראיונות עבודה כבר היית? באיזו תחושה יצאת מהראיונות הללו? ומה הייתה השאלה המתקילה ביותר שנפגשת בה? לא, זה לא ראיון עכשיו, זה רק ראיון על ראיון.

במילים פשוטות, לכל מי שמתחילה להתבלבל: הפעם הגחנו לצד השני של השולחן, ביקשנו מהמראיינות להתראיין ולענות לנו על כל השאלות מזווית הראייה שם. אי אפשר שהן לא היו נבוכות בכלל. בכל זאת- ראיון.

את-

עדיין ממלמלת את הפסוקים, פוקקת אצבעות מאחורי התיק הגדול, מורחת חיוך רועד, זוקפת גב ונכנסת פנימה. את מביטה על המרואיינת, מרגישה קטנה כל כך לידה, כמעט נאבדת. את מחפשת את הלשון אי שם שהלכה לאיבוד, מקשיבה בקושי לשאלות שמרחפות לך סביב האוזניים. שלוש ארבע ו-

היא-

מראיינת נכבדה,

מהן הנקודות עליהן את שמה דגש ביותר במהלך הראיון עצמו?

ציפי פרידמן, מגייסת עובדות ומלווה לחתימת חוזה ראשון בהייטק תוך 90 יום, לצידנו: "הטיפ הכי גדול שאני יכולה לנדב לכל מחפשת עבודה, ולא דווקא בשעת הראיון, הוא לנסות להיכנס לרגעים לראשו של המגייס. מחפשי עבודה כה שקועים בעצמם ובצורך הנואש שלהם להשתבץ בעבודה כלבבם עד שהם בכלל לא קולטים מה מתרחש בראשו של המעסיק הפוטנציאלי שלהם. המראיינת או המגייסת שרויה במצוקה לא פחותה מזו של מחפשת העבודה. הן מחפשות כעת עובדת, ורוצות בכל מאודן שתהיה זאת עובדת טובה שתעשה כל מה שצריך כדי שהחברה תתפקד. ככל שנחשוב איך אנחנו יכולות לעזור למגייסת, נוכל ביתר קלות לשכנע אותה שאנחנו המועמדות המתאימות.

מראיינים בסך הכל רוצים להפחית סיכונים. הם רוצים לתת כמה שיותר אחוזים להנחה שבחרו באדם הנכון שאפשר לסמוך עליו, ושיבצע את תפקידו כהלכה. כשאני, המרואיינת, מבינה מה הם רוצים למצוא- הרבה יותר קל לי להוכיח את ההתאמה הזאת. הנה, אראה כמה אני מתאימה, ואפתור את הבעיה שכל הצדדים עסוקים בה. מתוך גישה זאת לא נדבר במהלך הראיון רק על

עצמנו ועל מה שלמדנו או עשינו, אלא על מה שיש ביכולתנו לתרום ולתת, ואיך הידע והניסיון שלנו משרתים את מטרות החברה ויכולים לסייע לנו לבצע את התפקיד כראוי.

לא נכון להציג את הדרישות האישיות בשלב הראיון. כאשר ירצו אותך ותמצאי חן, הדרישות יתקבלו הרבה יותר. בשלב שעוד לא בטוח שרוצים אותך- אין טעם להתנות תנאים.

מתח ולחץ הם טבעיים ואפילו מתבקשים. ראיון הוא באמת אירוע מלחיץ ואין זה משנה כמה אנחנו מתורגלים בו. ההכנה יכולה בהחלט להפחית את המתח. כשאני יודעת שיש בידי כלים אמיתיים להשתמש בהם- אני רגועה יותר.

גם ההכרה בטרוויאליות של החרדה- מדללת אותה.

אם עדיין אני מאבדת את הלשון לרגע, מרגישה שהכל גדול עלי ומתחילה לגמגם, זה בסדר לחלוטין להודות בחיוך: אני מאד מתרגשת כעת/ אני מאד מבולבלת מהראיון/ אני קצת לחוצה עכשיו. שיקוף התחושות מתקבל לרוב בהבנה ובהזדהות, ואפילו בהצעה נדיבה של כוס מים או שתייה חמה".

את-

את בודקת אותה.

היא גבוהה. היא מלחיצה. יש לה חיוך טוב. אולי הוא מזויף? היא לא צעירה כבר, הייתה יכולה להיות אמא שלי. היא מוכרת לי מאיזשהו מקום, או שזה סתם דז'ה וו? העיניים שלי משתקפות בשלה. אחרי הכל, שתינו בנות אנוש.

היא-

מראינת חכמה!

לו נבקש ממך לחלק את המתראינות לארבעה או חמישה אבות טיפוסים, איך תבצעי את החלוקה?

מירי גרין, מנהלת פרויקטים, מומחית בתחומי הכשרה והשמה, מראינת עובדות למשרות שונות כבר 11 שנה: "כבני אנוש, ה'כפתור האוטומטי' שלנו ממהר לשייך אנשים ולהתאים אותם למישהו אחר שמוכר לנו.

אני משתדלת מאד שלא לקטלג את המרואיינות לפני הראיון עצמו, ופעמים רבות אני אכן מופתעת מאד.

האמביציונריות - נכנסות לחדר בביטחון מתיישבות, ורק בשביל הנימוס לא מתחילות לדבר.

השיחה איתן קולחת ונעימה, מלאה בסיפורים ומדיפה מוטיבציה ורצון לעבוד.

בעלות הביטחון - נכנסות לחדר בגאון, מחמיאות על המקום, מספרות מה הן יודעות על החברה. הן ביררו כל כך הרבה עד שהן יודעות כבר כמעט הכל. אולי יותר מאיתנו...

הקלאסיות - נכנסות במתינות, מחכות לקבל אישור לשבת, קצת לחוצות או מתביישות, וכשהשיחה זורמת

הן קשובות ושואלות שאלות כלליות.

המתעמקות - יורדות לפרטים, שואלות המון שאלות, בודקות את כל הנתונים לעומק. לפעמים צריך לחזור אליהן עם תשובות. הן מעולות למשרות מסוימות. ואם הן גם יודעות להתגמש כשיש צורך- הן עשויות להיות מבוקשות מאד.

הביישניות - מתקשות לפתח שיחה, לא חושפות את עצמן בקלות, אבל מבין השורות אפשר למצוא בהן איכות.

אם נדע להתאים לכל אחת את סגנון המשרה המתאים לה- נצא מורווחים.

ומהזווית של לאה שטיין, מנהלת מוקדי מכירות ושירות לקוחות בצפון:

האופטימיות- באות מלאות בטחון עצמי, מחייכות מאוזן לאוזן, מתלהבות מכל מה שהן רואות. שומעות על ממוצע בונוסים ומיד שואלות "ומה הכי גבוה? אני בטוח אהיה שם"... מודות בסוף הראיון ומשרות תחושה טובה

הפסימיות- מגיעות עם 'אף למטה', שואלות מה הבונוס הכי נמוך או אם אפשר גם בלי בונוס, או שמפטרים את מי שלא מגיעה לבונוס...

האדישות- יושבות בפנים קפואות, שריר בפניהן לא נע, בקושי מדברות.

חסרות האמון- באות בהרגשה שמישהו הולך לגנוב או לשקר

בית ועד

שאלות שהונחו על שולחנם של מוצי"ם מטעם הגאון רבי ישראל גנס שליט"א, נשיא הישיבה 'לשאלות': shoalot@smora.org

שאלות בענין עבודה בפורים

שאלה

1) האם מותר לעבוד בפורים, והאם מותר לשלוח מייל דחוף או לעשות דברים דחופים וקצרים?

2) אני גרה בירושלים וחוגגת פורים בט"ו אדר, המשרד בו אני עובדת ממוקם מחוץ לירושלים וחוגגים שם פורים בי"ד אדר, האם מותר לי לנסוע לעבודה בי"ד באדר ולעבוד, למרות ששם חוגגים פורים?

3) אני גרה במקום שמספק נוהגים בו פורים יומיים, האם מותר לי לעבוד מהבית בט"ו באדר?

תשובה 1)

חז"ל לא אסרו לעשות מלאכה בפורים, אבל כתבו הפוסקים שנהגו שלא לעשות מלאכה בפורים, והעושה מלאכה אינו רואה סימן ברכה מאותה

אותן או לטייח להם את המציאות... בכל משפט מחפשות איפה ה"קאץ".

הילדות הקטנות- אתמול נולדו. עוד לא קלטו מה זה לצאת לעבודה, והשאלות שלהן הן בנוסח 'אז מה עושים אם הילד לא מרגיש טוב?' 'מה יהיה אם אח שלי מתחתן אני חייבת 7 ימי חופש?', 'זמה אם אני רוצה לאכול ארוחת צהריים עם בעלי?...'

לקינוח, אחרי שאלו המראיינות סנטו בנו קצת, ביקשנו **מציפי פרידמן** כמה מילות הנחיה למראיינת.

הנה הן: "בפנייה למראיינות אפשר לסגור מעגל שכותרתו 'לחשוב על הצד השני'.

כן, בין אדם לחברו ומחשבה על הזולת פוגשים אותנו בכל תחום בחיים.

מראיינת חכמה שרוצה להשיג עובדת טובה שתלך איתה יד ביד, צריכה לחשוב עליה ולשקף לה מה רווחי לה במשרה המוצעת, ומה היא תרוויח אם אכן תתקבל. ו- כן, גם להשתדל שהיא יודעת שיהיה נעים ונחמד".

מלאכה. יש אומרים שהמנהג לא לעשות מלאכה נוגע רק ליום פורים ולא לליל פורים, ויש מחמירים גם בליל פורים. מלאכות לצורך פורים מותרות לכתחילה, וכל שכן שמותר לפתוח חנות מכולת לצורך פורים.

גם מלאכות שאינן לצורך פורים, שנהגו בהן איסור, מותר לעשותן כאשר אינן צריכות עיון רב. ולכן מותר לשלוח מייל דחוף וקצר בפורים וכדומה, ורק עבודה ממושכת לא עושים - אפילו בבית, וכל שכן שאין ללכת למקום העבודה בפורים.

תשובה (2)

הפוסקים דנו האם המנהג שלא לעשות מלאכה הוא רק ביום שקוראים את המגילה (י"ד לפרזים וט"ו למוקפים) או בשני הימים, ולמעשה נהגו להקל. ולכן מותר לשואלת שהיא בת ירושלים לעשות מלאכה ביום י"ד. אמנם נראה שרק לעבוד בביתה בירושלים מותר, אבל אסור לה לעבוד בי"ד במקום העבודה שנמצא בפרזים, כיון שבני הפרזים אסורים במלאכה, ואסור לעשות מלאכה בי"ד בעיר שלהם אפילו במשרד סגור, גם לאדם שלא נהג אצלו פורים באותו יום.

תשובה (3)

כתבו האחרונים שהערים הישנות שבא"י כגון יפו, לוד, טבריה, צפת, עכו, חיפה ובאר שבע, הינן ספק מוקפות

חומה בימי יהושע בן נון וקוראים בהן את המגילה בי"ד בברכה ובט"ו בלי ברכה. לגבי איסור מלאכה יש שהחמירו בערי הספקות בשני הימים, ויש שהקילו לגבי ט"ו.

אמנם נראה שלא כל הספקות שווים. יש מקומות בהן החשש לנהוג פורים בט"ו הוא יותר רחוק, כגון העיר בני ברק שרוב הציבור נוהג פורים רק בי"ד, ויש המהדרים לקרוא מגילה גם בט"ו משום שהיא סמוכה ליפו (שהיא עיר מסופקת), ובזה היות שיש הרבה צדדים להקל, יש מקום להקל בעשיית מלאכה גם למחמירים לקרוא מגילה בט"ו.

לעומת זאת לגבי העיר לוד [ואולי גם שכונת אחיסמך] הצד שצריך לנהוג פורים בט"ו הוא יותר גדול משאר הערים הישנות, כיון שבהן לא ברור אם הן נמצאות במקום שעמדה העיר המוקפת חומה בימי יהושע. משא"כ העיר לוד, שמפורש בגמרא שלוד של זמן הגמרא היתה מוקפת חומה בימי יהושע, ומאז ועד עתה יש הרבה ראיות שמיקום העיר לא השתנה. ואם כן בעיר לוד יש מקום להחמיר בעשיית מלאכה בט"ו, גם למקילים בשאר הערים הישנות. ולגבי הלכה למעשה, היות שאין הדברים מפורשים כ"כ בפוסקים, ראוי לכל אחד לנהוג כפי שפוסק הרב אותו רגילים לשאול.

”איך אסתר מגדת?”

ט'. כבר בשיעור הראשון היא התרחה בנו, התלמידות, שהשיעורים עומדים להיות עמוסים וגדושים במילים לועזיות ובלתי מוכרות. המילה הראשונה שהתנוססה אז על הלוח הייתה: 'אמנציפציה'. בעקבותיה הגיעו ה'פרולטריון', ה'מניפסט הקומוניסטי', 'בולשביזם' ועוד מרעין בישין כאלה... בכיתה י' הפכה המורה ללשון את הכרת המילון הלועזי-לטיני למרכז העשייה הפדגוגית בשיעורי לשון. אמנם קראו למקצוע 'לשון עברית', אבל ההתעסקות הייתה אך ורק במילים שאינן בעברית! לדבריה, חשוב מאוד שנרחיב את אופקינו, נכיר את המילים הללו ונדע לקרוא כתבה סטנדרטית בעיתון בלי לרוץ כל רגע למילון. וזאת, אף שהיו מבינו שהצהירו באוזניה שוב ושוב שאין להן כל כוונה לקרוא 'כתבות סטנדרטיות' בעיתון ביובל השנים הקרוב... אני לתומי חשבת ששעם סיום התיכון - סיימתי את הקשר שלי עם המילים הללו. אולם כאמור, המציאות פגשה אותי בכיוון אחר לחלוטין מזה שחשבת עליי...

כידוע, אינני רואה, ואני זקוקה למזכירה לא רק בשביל לטפל לי במיילים ולעמוד בקשר מתמיד עם לקוחות, להזכיר לי נשכחות ולהציב סדרי קדימויות, אלא גם ובעיקר כדי להקריא לי חומרים הדורשים עיבוד ועריכה מחדש. ההקראות הללו הן לב ליבה של העבודה איתי, ההספקים, כמו גם איכות העבודה נקבעים במידה רבה על פי איכות הקריאה, הרהיטות, השטף והמובנות שלה.

עם השנים, אני ומזכירותיי אספנו מדגם מייצג של כמה

באוירה קצת פורימית "נכנס יין יצא סוד", ואני אגלה לכן טפח מסודות המקצוע שלי, על מנת שתוכלו לבדוק את עצמכן אם אתן יכולות להשתלב בעבודה שאני מציעה אם לאו.

ובכן, לא אחת אנו שוזפות את לוחות הדרושים בעיתונים ובמקומונים על מנת לבדוק מה הביקוש בשוק. האם מוצעת איזו משרה חדשה ומפתה בתנאים אטרקטיביים, ובכלל מהם התחומים הזקוקים ביותר לכוח אדם בעולם הכלכלי? משם אנו נודדות גם אל תוככי המודעות ובודקות מהם הכישורים הנדרשים לכל אחת מן המשרות המוצעות. לרוב אנו נמצא כי למזכירות דרוש ראש גדול, שליטה מלאה באופיס, אנגלית ברמה טובה, תקשורת בין אישית מעולה, הקלדה מהירה ומדויקת, כושר ארגון וכן הלאה. מורות תידרשנה להוכיח ניסיון חינוכי, גישה פדגוגית מובהקת, התמצאות בתוכניות לימודים ויכולת ניהול כיתה. הייטקיות יתבקשו להוכיח ניסיון קודם בתחום, ידע ושליטה בשפות תכנות, לעיתים גם מומחיות בניתוח מערכות וכן הלאה. כל עיסוק עם הדרישות שלו.

ובכן, כל הדרישות הללו בנאליות, מוכרות וגם טבעיות. אולם בעבודה איתי יש קריטריון מרכזי אשר ניתן לכנותו: איך אסתר מגדת? כלומר, איך את קוראת מילים מסובכות, מפותלות, שגם אם מנקדים אותן הן עדיין קשות ומסורבלות?

האמת היא, שמי שהייתה הראשונה שהפגישה אותי עם המילים הללו ושכמותן, הייתה המורה להיסטוריה בכיתה

מילים כאלו לשינון ולשבירת שיניים. ראשית, צריך לתרגל היטב את המילה, ועוד יותר חשוב זה לקרוא אותה בשטף בתוך משפט שלם.

דוגמאות? בבקשה.

”טרנסצנדנטיות”. לא בדיוק משנה מה זה, והאמת היא שגם אני לא ממש יודעת... אבל בכל תיאוריה של למידה מתווכת (מה זה?) מופיעה המילה הזו. למשל: העיקרון המרכזי של הלמידה המתווכת היא טרנסצנדנטיות מן המורה אל התלמיד. עבר בשלום? הבה נמשיך הלאה:

”פרופריוצפטיבי”. תספורנה כמה אותיות יש במילה הזו! היא בהחלט יכולה להתחרות עם המילה ”והאחדרפנים” המופיעה במגילת אסתר, המילה הארוכה ביותר בתנ”ך! ובכן גם במקרה זה אני לא בדיוק יודעת להגיד לכם מה פירוש המילה. משהו שקשור לחוש המישוש ולתחושה של תנוחת הגוף בתוך החלל. המשפט הבא צריך להיקרא על ידיכן ברהיטות ובשטף: ”החוש הפרופריוצפטיבי ממוקם בנקודות עצביות מאזור העורף והאוזן התיכונה”...

קדימה. למילה הבאה: ”דיסציפלינה”. טוב, אותה אתן מכירות מדיסציפלינות רבות שעסקתן בהן. פירושה בעברית פשוטה: מקצוע לימוד, תחום הוראה וכדו’. למילה זו חברים גם ה”קוריקולרי”, ואולי גם ה”אדמיניסטרטיבי”.

אם הצלחת להגיד שמונים ושניים אחוזים מן המילה באופן תקין, משמע, אני אצליח לזהות מה את אומרת, ועל כן את פוטנציאלית לקבל תשובה חיובית אם תציעי את עצמך לעבודה איתי. כבר אמרה לי אחת המזכירות בעבר

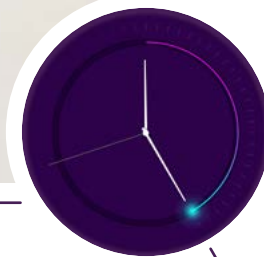
שבתלוש המשכורת שלה היא רוצה לראות גם סעיף מסוג ”עלות הוצאות רופא שיניים”, או גרוע מזה ”קופת גמל לשיניים תותבות”... השפה האקדמית רוויה במילים כאלו, רק עושות רושם מאד מאד יוקרתי, אבל לכולן יש מקבילות פשוטות וקליטות בעברית המדוברת, רק ש’האיסטרא בלגינא קיש קיש קריא’ (ביטוי בארמית ששמעו: מטבע בודד בכד מקשקש יותר מאשר כד מלא מטבעות) חוגג בשדה המחקר והאקדמיה, וזו ההיכרות הצנועה שלי אתו.

עם השנים רכשתי מיומנות רבה בהגיית מילים אלו, ולכן כאשר אני מכתובה למזכירתי סיכום או תקציר המשלבים שימוש במילים אלו, אני יודעת מראש להמתין באורך רוח עד שהיא תגמור לאיית את המילה הזו כהלכתה. אגב, בחלק גדול מן המקרים, אפילו המילון של וורד לא ממש מזהה אותן והוא מותח קו אדום וביקורתי מתחתיהן. אבל מה לעשות, אלו הן הדרישות. האם הדרישות הללו מעידות על רמה גבוהה או על אינטליגנציה סוחפת? מניסיון, ממש לא! לעולם המודרני יש נטייה להאדיר ולהעצים מאוד את הרבדים החיצוניים כדי לחפות על תוכן שהוא לעיתים ריק, חלול ונבוב, והשימוש במילים ’מפוצצות’ ובשפה אקדמית - הוא רק אחת הדוגמאות הבולטות לכך.

אוי, ואיך שכחתי מילים כמו: אקזיסטנציאליסטית, ביו-פסיכו-סוציאליסטי, גיאו-קרטוגרפיה, דיספונקציונאלי, נוירו-טרנסמיטוריאלי ועוד. הרשימה ארוכה, ואתן מוזמנות לעמוד במבחן: איך אסתר מגדת? בהצלחה!

רנא קוים.
נ ארי

8:30: יש לי היום יום חופשי!

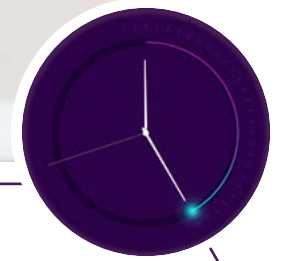
מיואיו

בואי נגיד את זה בצורה ברורה, חדה, בוהקת ומסודרת שאינה משתמעת לשתי פנים: את לא תספיקי לעשות היום הכל. את לא תספיקי לסדר אלבומים. את לא תספיקי לקרוא את העיתון מצד לצד. את לא תספיקי לסדר את כל החשבונות שכבר עבר זמנם. את לא תספיקי להרים טלפונים לכל האנשים שחושבים שעברת מן העולם בלי להודיע להם או שנעלבת מהם או משהו. את לא תעשי פסח, נו באמת. את לא תוכלי ארוחת בוקר עם חסה וקינואה, ולו משום שבבית שלך יש הכי הרבה חמאת בוטנים. את לא תקראי את הספר שמחכה לך בארון עם עובש ירקרק בקצוות.

מיואיו

מכונת כביסה: טינג טינג. = הי, סיימתי עוד סיבוב.
אני (לוחשת. מכבסת): יש לי היום יום חופשי!
סירים: טומב טומב טומב.
אני (כבר לא מבינה מה אומרים לי).
דלת: (נפתחת).
הם: אמא!
דלת: (נסגרת)
הם: מה אוכלים היום?
אני (צונחת על הספה).
הוא: הכל בסדר?
אני (לא בוכה!): המכ.
הוא (מבועת): מה קרה?
אני: סתם. (מושכת באף) היה לי היום יום חופשי.

אני: יש לי היום יום חופשי!
כיור: גלו גלו גלו. = כלים, בבקשה.
אני (סלחנית. שוטפת): יש לי היום יום חופשי.
מכונת כביסה: טינג טינג = הי, סיימתי סיבוב.
אני (סובלנית. מכבסת): יש לי היום יום חופשי.
אמבטיה: צח צח צח. = צריך פה אקונומיקה.
אני (אסרטיבית. מנקה): יש לי היום יום חופשי.
רצפה: ... = די להפלות את השחורים.
אני (מתעקשת. שופכת מים): אבל יש לי היום יום חופשי!
פח: רש רש רש. = עכברים בדרך.
אני (מאבדת בטחון. מורידה אותו): יש לי, אה, היום, אה, יום חופשי...

פרואון

מתמטיקה קלה למתקדמים:

מזה נובע: את נושמת עמוק.
מזה נובע: את נזכרת שיום חופשי.
מזה נובע: את שמחה.
מזה נובע: את כבר לא חושבת על דיאטה.
מזה נובע: את אוכלת עוד קצת שוקולד.
מזה נובע: יש לך כח.
מזה נובע: כלים כביסות סידורים.
מזה נובע: אין לך כח.
מזה נובע: את שותה קפה.
מזה נובע: את אוכלת שוקולד.
מזה נובע: את אוכלת עוד קצת שוקולד.
מזה נובע: ביום אחד הלכה לך דיאטה.
מזה נובע: היום החופשי אשם.
מזה נובע: את לא אשמה.
מסקנה: שבוע הבא עוד פעם.

נתון: יש לך היום יום חופשי.
מזה נובע: יש לך עוד שעה לישון.
מזה נובע: את ישנה עוד שעתיים.
מזה נובע: מאוחר.
מזה נובע: את מתעוררת.
מזה נובע: את עצבנית.
מזה נובע: הנטלה נשפכת על הרצפה.
מזה נובע: את עוד יותר עצבנית.
מזה נובע: את הולכת למטבח.
מזה נובע: את נזכרת שאת בדיאטה.
מזה נובע: את מתאפקת.
מזה נובע: את נושמת עמוק.
מזה נובע: את נזכרת שיום חופשי.
מזה נובע: אז מגיע לך שוקולד.
מזה נובע: את אוכלת שוקולד.
מזה נובע: את נזכרת בדיאטה.
מזה נובע: את מתחרטת.

את לא תכיני היום גורמה שלוש קומות או סופלה שלוש צבעים או משהו אחר שיש לו שם בצרכנית בשלוש ווריאציות.
את לא.
את פשוט לא.
זה לא אישי נגדך, זה לא שאת נחשלת יותר מהמוצע הנשי, זה לא שמגיע לך עונש על משהו.
זה פשוט כדי לשמור את המומנטום לאחת בצהריים, אז את תציצי בחלון ותראי נשים שחוקות, מזיעות, חמוצות פנים וזעומות הבעה יורדות מהסעות ומאוטובוסים עם תיקים על הכתפיים. את תראי איך הן מפהקות, איך הן מעיפות בשעונים מבטים נואשים.
הן הלכו לעבודה היום.
את לא.
בשביל הרגע הזה שווה הכל.

אין אני מגדת
 יותר
 ובלי נדר
 שאני לא מסתדרת
 ולא טובה
 ולא בסדר
 אין אני מגדת
 שאני דפוקה, ומה יהיה
 וש-אני מתפטרת
 מהבית הזה!
 לא - לא מספיקה
 טובעת
 קורסת!
 לא- אני שמנה
 לא אמר יותר
 את-
 כל המילים
 שאותי מחלישות
 מקטינות, מפחידות
 מחסלות הכוחות
 לא אמר - 'אין'
 אבקש רק
 'תן כח'
 ומלה חיובית
 תטכטך לי במח.
 וגם אם קשה,
 אני יכולה
 ואתגבר!
 יהיה בסדר, יקרה,
 האמנתי
 כי אדבר.

חברות הקהילה,
צוות המתנדבות
ועובדות ה'שמורה' -
מאחלות מכל הלב

לחברות ה'נבחרת'
שנאספו לשבת מענגת של
קרבת אלוקים לי טוב:

שבת שלום,
שבת של עונג,
שבת המביאה לידי

והיתה לה
שמחת
עוכם
מחנה
חורף
הנבחרת
פ' פקודי

